

PLĂCERE ÎN PRIGONIRI PENTRU HRISTOS

PREFAȚĂ

În curând Fiara va face război cu sfinții timp de 42 de luni. Nimeni nu va putea cumpăra sau vinde fără să primească semnul fiarei. Ești pregătit pentru această prigoană?

“Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiasă capul din pricina mărturiei lui Isus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat și au împărătit cu Hristos o mie de ani.” Apocalipsa 20:4

“Apoi a urmat un alt înger, al treilea și a zis cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei și oricine primește semnul numelui ei! Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” Apocalipsa 14:9-12

Sper că rândurile cărții acesteia te vor încuraja să stai neclintit în acele zile grele.

Cuprins

CAPITOLUL 1	
<i>VREAU SĂ PLĂTESC PENTRU GLONȚ</i>	3
CAPITOLUL 2	
<i>MIRACULOASA MEA ÎNTÂLNIRE CU DOMNUL</i>	4
CAPITOLUL 3	
<i>MĂRTURISIND PE DOMNUL ÎNAINTEA SUPERIORILOR MEI</i>	9
CAPITOLUL 4	
<i>PRIMA EXPERIENȚĂ BISERICESCĂ</i>	12
CAPITOLUL 5	
<i>RĂSPÂNDIND EVANGHELIA</i>	16
CAPITOLUL 6	
<i>PESTE GRANIȚĂ</i>	27

CAPITOLUL 1**VREAU SĂ PLĂTESC PENTRU GLONȚ**

(Majoritatea numelor din această carte sunt schimbate pentru a proteja identitatea persoanelor implicate.)

Ultimul interogatoriu la care am fost silit, a avut loc în iunie 1988, la Secția de Securitate din Timișoara.

„Te voi arunca în închisoare pentru tot restul vieții tale!” – țipa colonelul Oprea înfuriat la culme.

„Pentru ce acuzație?” Am întrebat ,eu.

„Pentru toate crimele nerezolvate din oraș în ultimii 20 de ani.” Mânia lui a atins punctul culminant.

”Domnule colonel, pentru mine a trăi este Hristos, iar a muri este un câștig. (Filipeni 1:21). Vă plătesc 7,10 lei pentru glonț, dar vă rog să nu mai țipați! Am purtat o uniformă ca a dumneavoastră pentru mulți ani. Ați putea fi tatăl meu. Nu doresc să faceți o criză cardiacă și să muriți. Doresc să vă bucurați de pensie în curând.”

”Du-te acasă! Pleacă de aici!” A fost ultima dată când l-am văzut. Peste două luni, în August 1988, Poliția a emis pașapoarte pentru mine și întreaga mea familie (eu, soția, și cei patru copii ai noștri, în vârstă de doi, trei, patru și cinci ani.) și am plecat în Austria.

Partidul Comunist a căzut în Decembrie 1989. În Aprilie 1990, m-am întors în țară pentru a obține copii după certificatele de naștere ale copiilor mei. Comuniștii ne-au distrus toate documentele, înainte de a ne scoate din țară. Atunci, am aflat de colonelul care a urlat la mine că a suferit un stop cardiac în luna precedentă și a murit. Nu realizasem până atunci că am prorocit moartea colonelului Oprea în timpul ultimei anchete din iunie 1988.

CAPITOLUL 2

MIRACULOASA MEA ÎNTÂLNIRE CU HRISTOS

În 1980, lucram ca ofițer în armată la Lugoj, România, în timp ce, frecventam Facultatea de Drept din București. În februarie 1980 am călătorit spre București pentru a-mi susține ultimele examene. Șezând în camera mea de hotel la Casa Armatei din București, România, am simțit, în inima mea, un gol lăuntric. Împlinisem deja treizeci de ani, și mă bucurasem de toate plăcerile pe care le oferă viața. Noua mașină pe care mi-o cumpărasem, poziția socială ca ofițer în armată și licența de jurist, nu m-au putut face fericit. Nimic pe lumea aceasta nu putea umple golul din inima mea.

Dintr-o dată, camera mea s-a umplut de lumină, și inima mi s-a umplut de o imensă bucurie care nu se poate descrie. Prezența Domnului a fost atât de puternică, încât mi-a vorbit întreaga noapte. După noaptea respectivă, nu am mai simțit foamea mai multe zile. Acum, înțeleg de ce Moise nu a mai avut nevoie de mâncare, timp de patruzeci de zile, în prezența Domnului. Pavel nu a mâncat trei zile, în urma întâlnirii cu Domnul pe drumul Damascului.

După ce am fost mort în păcatele mele pentru treizeci de ani, am devenit un creștin născut din nou în 19 februarie, 1980. Începând din acea zi, fiecare zi a vieții mele a fost un miracol.

A doua zi, după întâlnirea mea miraculoasă cu Domnul m-am dus la o biserică baptistă. Biserica se afla lângă o stație de tren, numită, Basarab. Era aglomerație în biserică, pentru că avea loc Conferința Internațională a Creștinilor. Erau invitați 30 de predicatori sau delegați, din partea a 30 de țări, prezente la Conferință. Regimul Comunist dorea să arate lumii întregi că sprijină libertatea religioasă în România. Mai bine de jumătate din audiență era formată din agenți secreți și informatori care înregistrau orice conversație. Nu voi uita niciodată mesajul invitatului din Uniunea Sovietică.

A alergat la amvon și doar a citit versetele de la Matei 28:19-20, *„Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh; 20. Și învățați-i să*

păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului, Amin.”

I-a luat aproximativ zece secunde să-și transmită mesajul, apoi, s-a întors la locul său și s-a așezat pe scaun. În timpul acela, în Uniunea Sovietică, dacă un frate era investit să păstorească o biserică, după prima sa predică, era arestat și trimis la muncă silnică, în frigul Siberiei, să muncească pentru mulți ani. Sub Conducerea lui Stalin, multe milioane de creștini și-au pierdut viața în lagărele de muncă silnică numite, „Gulag”.

După terminarea serviciului religios, pastorul a întrebat dacă se găsește cineva să ajute o soră, ținută la pat, care avea nevoie ca cineva să-i taie lemne, pentru a-și putea aprinde focul în sobă. Am fost tare bucuros că pot fi de folos. M-am oferit să ajut și am cerut pastorului adresa ei.

Apoi, l-am contactat pe Nicu, un ofițer, secretar de partid la o brigadă de grăniceri, pe care îl cunoșteam de la Universitate.

„Dragă Nicule, ce plan ai pentru diseară?” - am întrebat.

„Nu am nimic deosebit planificat. Ai tu vreo idee?”

„Da, am! Dorești să mă însoțești să vizităm pe soră -mea din partea de nord a Bucureștiului?”

„Ah, nu mi-ai spus niciodată că ai o soră aici în București.”

„Am mai multe surori.” – i-am replicat.

A fost foarte nerăbdător să mă urmeze, căci credea că mergem la o distracție în casa surorii mele. Ne-am urcat în tramvai, și după cincisprezece minute ne-am găsit în fața apartamentului surorii Elisabeta. Am urcat scările, am bătut la ușă și am intrat.

„Bună seara, soră Elisabeta. Eu sunt fratele Constantin. Unde sunt lemnele de tăiat?”

„La subsol. Aici am o lumânare din ceară. Chibritele și toporul de tăiat lemne se află la subsol.” – mi-a răspuns Elisabeta.

Eu și Nicu ne-am deplasat spre subsol. I-am cerut lui Nicu să țină lumânarea, am luat toporul, și am despiciat lemne pentru foc aproape treizeci de minute.

Nicu nu s-a bucurat deloc, dar a fost prea șocat să-mi spună ceva. După ce am terminat de tăiat lemnele, i-am dat lui Nicu un braț de lemne, am luat și eu un braț și am urcat scările în casă, unde am făcut focul în sobă. Misiune îndeplinită!

„La revedere, soră Elisabeta! Dumnezeu să vă binecuvânteze!. Noi suntem gata să plecăm.” Ea ne-a mulțumit, înainte de a părăsi apartamentul.

De cum am pășit afară, Nicu a explodat în blasfemii.

„Ce fel de soră este Elisabeta?! Eu nu mai înțeleg nimic.”

„Nu te necăji. Eu nu aștept ca tu să înțelegi acum,” i-am răspuns eu. “Ieri am devenit un copil al lui Dumnezeu și acum am o mulțime de frați și surori pe care nu i-am văzut niciodată.”

În ziua următoare, l-am întâlnit pe Nicu în cofetăria Facultății. Era încă supărat că l-am implicat în ajutorarea unei femei bătrâne care stătea imobilizată la pat. Mi-a strigat în public:

„Măi, tu cel ales! De ce te-a ales Domnul numai pe tine, și pe mine nu?”

„Și tu ai fi printre cei aleși, dacă te-ai pocăi de curviile tale!” am răspuns eu.

Aceasta l-a mâniat foarte tare.

Îl cunoșteam pe Nicu foarte bine. Mă prezentase soției lui cu o săptămână în urmă. Ea venise din celălalt capăt al țării ca să-l viziteze. Ei locuiau într-un oraș aproape de granița cu Ungaria, unde el lucra ca ofițer, secretar de partid al brigăzii de grăniceri. Firește, starea de om însurat nu l-a împiedicat pe Nicu să aibă relații cu alte femei, care doreau să îl întâlnească pentru o noapte. Articolul 11, din Codul de conduită morală a ofițerilor superiori, stabilea că un ofițer trebuia să aibă o viață morală, de familie. Se înțelege că acest articol nu i-a schimbat modul de viață.

Este uimitor modul în care, Domnul m-a făcut un martor al Său în doar 24 de ore de la întâlnirea mea cu El.

În camera mea de hotel, la Casa Armatei, l-am întâlnit pe Ion, un alt ofițer care lucra în contraspionaj. Eu și Ion am fost abordați cu câteva luni în urmă și ni s-a cerut să ne înscriem în agenția de spionaj. Ion a acceptat, iar eu am refuzat. După ce și-a luat slujba, în una din zile, Ion a dorit să-mi arate cum a interogat un biet soldat. Ion țipa la soldat tot timpul, iar când tânărul a încercat să se apere, viteazul meu camarad i-a închis gura și l-a scos afară.”

După ce soldatul a ieșit, Ion s-a întors cu mândrie către mine și m-a întrebat ce părere am despre performanța sa.

„Chiar și ofițerii cu grad înalt se tem de mine, zicea el. Acest biet soldat este complet nevinovat, dar este creștin și eu, prin intermediul sistemului, pot deferi Curtii Marțiale orice soldat sau ofițer nevinovat, dacă vreau”. Eu am zâmbit sarcastic, dar nu am spus nimic. Chiar dacă nu eram creștin la acea vreme, nu mi-a căzut deloc bine întâmplarea. Eram mulțumit în mine însumi că nu am acceptat să devin un spion.

Ion a fost deosebit de bucuros să mă întâlnească. Eram La București pentru ultimele examene din ultimul an, anul 5 de studiu. Ion și Nicu nu și-au trecut majoritatea examenelor și a trebuit să le repete. Au fost șocați să afle că, eu am trecut examenele unui an de studiu în numai trei săptămâni. Ioan m-a întrebat dacă ar putea să îmbrace puloverul meu la unul dintre examene, căci crede că i-ar aduce noroc. Aceasta s-a întâmplat cu o zi înainte ca să-l întâlnesc pe Domnul Isus. Ion a ieșit din sala de examen transpirat și foarte nervos.

„Am căzut examenul. Ia-ți puloverul înapoi!” – mi-a zis el.

Cel puțin nu m-a învinovățit. A dat vina pe pulover. Examenul era din Codul Penal Roman, un curs de aproape 500 de pagini dintre care 20% era în latină. Profesorul era un bătrân, numit „sclintit” de majoritatea studenților. Vară sau iarnă el purta același pardesiu și traversa Bulevardul Gheorghe Gheorghiu Dej, în fața Universității, departe de trecerea de pietoni. Poliția îl cunoștea, și îi dădea 50 de lei amendă. Aceasta era plata unei zile de muncă pentru un muncitor. De fiecare dată, profesorul avea pregătiți cei 100 de lei pentru Poliție.

„la 100 de Lei”, zicea el, ”căci, eu o să trec din nou pe interzis”.

Notele se acordau pe o scară de la unu la zece în toate școlile din România. Profesorul meu folosea doar două cifre: 2 – căzut la examen, sau 5 – nota de trecere.

Am studiat Codul Penal Roman doar trei zile; în schimb, dacă cineva ar fi deschis cursul la întâmplare și mi-ar fi spus titlul capitolului, i-aș fi putut recita cuvânt cu cuvânt conținutul aceluia capitol. Deodată mi-am dat seama că aveam o memorie fotografică. M-am speriat. Am crezut că e ceva în neregulă cu mine.

În ziua următoare, m-am prezentat la examen, și am extras un subiect dintre cele pe care erau prezentate pentru examen. M-am

așezat calm și i-am răspuns profesorului examinator ceea ce știam despre subiectul în cauză. El a fost, atât de șocat, încât a spus imediat:

„Ai trecut! Dă-mi carnetul de student.” A scris nota de trecere, mi-a înmânat carnetul și m-a privit cu atenție.

„Ești singurul student din ultimi ani care a trecut din prima.”

După examen l-am întâlnit pe Ion și i-am mărturisit că sunt nebun, dar nu așa cum credea profesorul universitar; eram nebun pentru Isus. Când l-am întâlnit din nou pe Ion am început să cânt o cântare, pe care am auzit-o la Adunare cu două zile în urmă.

Am fost încântat să-i spun povestea despre cer și viața veșnică, dar singurul motiv pentru care el a ascultat, a fost acela, de a construi un caz împotriva mea ca să mă încarcereze. El s-a uitat la mine și a clătinat din cap.

"Cu siguranță, de data aceasta, nu am nevoie de puloverul tău.

N-aș vrea să fiu în cămașa sau pantofii tăi. Ești terminat, prietenul meu!"

În drum spre casă, am călătorit cu trenul. Într-una din stații a trebuit să aștept să vină un alt tren. În sala de așteptare, m-am întors împrejur și le-am spus tuturor din sală că m-am întâlnit cu Domnul Isus. Ei nu puteau crede că sunt un creștin adevărat, pentru că eram îmbrăcat în uniforma militară. Ei credeau că sunt un securist, care încearcă să-i prindă pe toți cei, care mărturisesc pe Domnul Isus.”

CAPITOLUL 3**MĂRTURISIND PE DOMNUL ÎNAINTEA SUPERIORILOR MEI**

Abia așteptam să mă întorc în Lugoj, să-mi întâlnesc superiorii. L-am găsit pe colonelul Dima, citind discursul președintelui, Nicolae Ceaușescu, înregistrat din sala de conferințe a Partidului Comunist. Acestea se întâmplau în București, în timp ce, eu luam parte la Convenția Bisericii Baptiste.

„Scrie ceva, în acel ziar, despre Conferința de la Biserica Baptistă care a avut loc săptămâna trecută în București?” – l-am întrebat pe colonelul Dima.

El a fost mirat să fie întrebat despre Biserică, căci în anii 1980, în România, era doar un ziar numit, „Scânteia,” în care scria numai despre activitatea Partidului Comunist.

„Despre ce vorbiți?” – m-a întrebat el într-un final.

„Domnule Colonel,” – m-am adresat eu. „Am participat la Conferința Internațională a Bisericilor Baptiste și m-am simțit ca și cum aș fi ajuns în ceruri. Sunt foarte bucuros că am ajuns un fiu de al lui Dumnezeu și că îmi voi petrece veșnicia în Cer!”

„Du-te în biroul tău”, mi-a zis. Biroul său era primul din clădire, în timp ce al meu era al optulea, lângă biroul comandantului unității. Îmi amintesc că ofițerul m-a întrebat într-o zi:

„Mă auzi din biroul tău când vorbesc la telefon cu ceilalți ofițeri?”

„Da, tovarășe colonel, aud totul, chiar și atunci când vă schimbați poziția în scaun; dar nu vă îngrijorați, voi păstra totul în secret.”

El a fost atât de speriat că, imediat, după aceea, a izolat fonic ușa și pereții biroului. Am ieșit din biroul colonelului Dima, am intrat în biroul meu și am lăsat ușa pe jumătate deschisă. Curând am auzit pe cineva mergând pe coridor, și am zărit pe colonelul Dima îndreptându-se spre biroul comandantului.

Am fost chemat în biroul comandantului și am observat că era prezent și colonelul Ene, secretarul Partidului Comunist.

„Vă felicit pentru promovarea examenului final și știm că vei fi onorat cu o poziție înaltă în Tribunalul Militar”, a spus comandantul. Ei nu voiau nicidecum să fac publică credința mea, pentru că ar fi avut un impact negativ, asupra rezultatelor anuale de inspecție. Ei aveau datoria să raporteze Ministerului Apărării, atunci când un

ofițer devenea creștin. Acela trebuia înregistrat ca un „eveniment grav”, și unitatea primea un raport de calificare negativ. Dintr-o dată nu mai eram văzut ca o mare valoare, ci eram doar un gunoi pentru ei.

„Domnule, eu am ajuns deja la cea mai înaltă promovare”, i-am spus.

„Și ce poziție ai primit?” – m-a întrebat el.

„O poziție mai mare decât aceea de președinte al Statelor Unite. Acesta este ales pentru o perioadă de patru ani și poate fi împușcat în orice moment, dar eu, ca și copil al lui Dumnezeu, voi fi fericit în Cer pentru eternitate.” i-am răspuns eu.

Dacă aș fi spus „Poziție mai mare decât cea a președintelui României”, m-ar fi arestat pe loc.

„Cum poți crede în cineva pe care nu l-ai văzut niciodată?” – m-a întrebat el.

Mi-am scos pixul din buzunar și l-am întrebat: „Ați văzut vreodată muncitorul care a fabricat acest pix?”

„Nu” – mi-a răspuns el.

„Deci, muncitorul acela nu există, pentru că dumneavoastră nu l-ați văzut niciodată? Știți, eu nu l-am văzut niciodată pe Dumnezeu, dar văd ceea ce a creat El: munții, florile, păsările și vă văd pe dumneavoastră. El este Acela care a creat toate lucrurile. Aceasta este cea mai bună dovadă că există Dumnezeu. Și apropo... de ce vă luptați împotriva cuiva care spuneți că nu există?”

El a chemat imediat doctorul militar și m-a trimis la Spitalul Militar din Timișoara, secția de psihiatrie. Ei credeau că eu sufeream de un derapaj mintal, din cauza studiului prea îndelungat.

Domnul fie lăudat! Chiar aveam nevoie de o vacanță, pentru că, în ultimii cinci ani, mi-am petrecut toate concediile studiind.

Trebuie să admit că, în Spitalul Militar, doctorii m-au tratat foarte bine.

În afară de aceasta, fratele meu mai tânăr, Valentin, venea în fiecare seară să-mi aducă hainele civile. Mă schimbam repede, ieșeam prin geamul de la baie și plecam la un grup de rugăciune.

După o săptămână de verificări, doctorul mi-a zis: „Văd că ești sănătos fizic și psihic, dar îți propun o recomandare medicală pentru o afecțiune psihică minoră, care îți va ușura ieșirea din

armată. Îți voi semna un certificat medical cu ajutorul căruia vei primi o pensie frumoasă pentru restul vieții.”

Acoperirea medicală era favorabilă armatei, dar eu am refuzat să accept o pensie bazată pe o minciună, iar doctorul s-a enervat foarte tare. Îndată a luat pixul, a scris și a semnat: „ Apt pentru serviciul militar combatant” și m-a trimis înapoi la unitatea mea.

Din ziua în care am ieșit din spital, mi-au mai dat 21 de zile pentru a-mi transfera sarcinile de serviciu altui ofițer, înainte de a mă elibera definitiv de serviciul militar, în Martie 1980. Pentru mine a fost o mare bucurie să pierd totul pentru credința mea în Dumnezeu.

Ei m-au întrebat: „De ce nu poți sluji dumnezeului tău în secret, și să ne scutești de la atâta necaz?”

„Pentru că mie nu îmi este rușine de Salvatorul meu și nu-L voi tăgădui pentru întreaga lume”, am spus.

„Pentru că de oricine se va rușina de mine și de cuvintele mele, în acest neam curvar și păcătos, se va rușina și Fiul omului, când va veni în slava Tatălui Său împreună cu sfinții îngeri.” (Marcu 8:38).

CAPITOLUL 4**PRIMA EXPERIENȚĂ BISERICESCĂ**

Era prima duminică după externarea mea din spitalul de psihiatrie. Am luat parte la serviciul religios îmbrăcat civil. Era a doua oară în viață când frecventam o Adunare. Pastorul Toma predica despre îngerii, arhangheli și Rai. După predică m-am apropiat de păstor și i-am spus cât sunt de bucuros că am participat la serviciu. El a fost încântat să audă aceasta.

I-am mai spus că m-am întâlnit cu Domnul în urmă cu câteva zile și ce mare pace și bucurie am primit în timpul părtășiei cu Tatăl. I-am explicat că mi-am pierdut poziția socială de ofiter în armată și că de acum, eram gata să rabd orice pentru Domnul Isus. Mă așteptam să sară în sus de bucurie; în schimb, el s-a posomorât la față.

„Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră, pentru că sunteți ofiter și nu doresc să dau de bucluc.” – mi-a spus el.

Am fost surprins să-i aud ezitarea și m-am hotărât să-i fac o vizită acasă. M-am gândit că poate va fi mai deschis față de mine în secret. Am aflat unde stătea de la un alt frate. În ziua următoare, mi-am făcut apariția în fața casei sale. Locuia într-o casă frumoasă, înconjurată de un gard de fier. Am surs la soneria de la poartă, el m-a privit printr-o fereastră și de cum m-a văzut, a strigat la mine:

„Ți-am spus că nu vorbesc cu tine. Îți cer să pleci chiar acum!”

Am rămas confuz câteva momente, apoi am plecat; am înțeles în acele momente că, atunci când Domnul te cheamă, nu mai ai nevoie de nicio aprobare din partea oamenilor și nimeni nu te poate opri să-l urmezi pe Fiul Celui Prea Înalt.

Ioan 6:44-45 spune: „Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl, care M-a trimis. Și Eu Îl voi învia în Ziua de Apoi.”

„45. În Prooroci este scris: ”Toți vor fi învățați de Dumnezeu”. Așa că oricine a ascultat pe Tatăl și a primit învățătura Lui, vine la Mine.”

Domnul mi-a vorbit prin Matei 15:13 *„Drept Răspuns El le-a zis: ”Orice răsad, pe care nu L-a sădit Tatăl Meu, va fi smuls din rădăcină.”* Ce înseamnă aceasta? Citim în Ioan 1:12-13:

„12. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică Celor ce Cred în Numele Lui, le-a dar Dreptul să se facă Copii ai lui Dumnezeu;”

„13. *Născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.*”

Există trei răsaduri care nu sunt sădite de Dumnezeu, ci aparțin omului, celui vechi, cărnii și sângelui, care nu mărturisesc despre Dumnezeu. Doar o credință este altoită de Dumnezeu. Dacă te crezi dreptcredincios doar pentru că te-ai născut într-o familie de creștini, sau dacă te-ai botezat doar pentru că cineva ți-a spus că altfel mergi în iad, atunci, te rog, să-ți reevaluezi starea, căci s-ar putea să nu fi născut din nou.

Eu, chiar, cunosc un caz în care oamenii au fost botezați sâmbătă seara, pentru că urmau să se căsătorească duminică dimineața. Aud o grămadă despre căzuți care trăiesc în păcat, spunând: „Eu am fost un bun creștin, dar am fost dezamăgit de biserică, așa că am renunțat.”

Dacă ai fost cu adevărat sădit cu Hristos în Dumnezeu, atunci, chiar dacă ai fi dat afară din biserica oficială (ceea ce uneori este spre binele tău), l-ai iubi și l-ai urma pe Isus cu orice preț. Păstorul, Toma, nu m-a putut despărți cu nici un chip de preaiubitul meu, Domn Isus.

Curând după întâmplarea aceasta, am aflat de la biserica subterană (care erau numiți dezidenți) că fiecare pastor din adunările mari și oficiale trebuia să fie recomandat de către autoritățile locale de guvernământ (Partidul Comunist și Poliție). Unii dintre pastori au devenit ofiteri de poliție în rezervă. În fiecare luni dimineața, se aliniau în fața birourilor Poliției ca să dea rapoarte despre *dizidenți*. În schimbul cărora, primeau pașapoarte cu care puteau călători în toată lumea și puteau aduna bani și daruri pentru văduvele și orfanii din România. Apoi, în loc să le împartă celor pentru care erau destinate, păstrau majoritatea darurilor pentru ei înșiși.

Doi ofițeri de rang înalt din Departamentul pentru Informații al Apărării m-au interogat vreme de 21 de zile.

„Cine te-a evanghelizat? Dă-ne un nume” – m-au întrebat ei.

„Dumnezeu m-a luminat. Arestați-l pe El” – am răspuns eu.

După ce mi-au dat drumul, am fost interogat de aproximativ 70 de ori în următorii șapte ani. Ca și comunist să devii creștin, era un păcat mai mare, decât dacă ai fi omorât pe cineva. Tehnica lor era să-i intimideze pe creștini, să-i facă să se certe între ei și să se

denunțe la securitate, dar cu mine era Dumnezeu, care m-a ajutat să nu fac aceasta. Am străbătut sate și orașe, predicând Evanghelia aproape în fiecare seară. Eram întotdeauna bucuros când mă arestau a doua zi, căci munca mea dăduse rod.

În urmă cu câțiva ani, unul dintre frații mei în Domnul, Dionisie Juchici, a scris o carte intitulată: *"Cuptoare fierbinti"*. În acea carte, a rezervat trei pagini, în care a descris misiunile pe care le-am făcut împreună. Despre mine a scris: „Dacă ar fi să rezum viața fratelui Constantin, ar fi trei lucruri de spus despre el. Primul ar fi că el nu s-a temut de poliție și nu i-a păsat dacă ar fi omorât pentru credința sa în Dumnezeu. Al doilea lucru de menționat este că el nu a avut niciodată un televizor în casa sa. Al treilea aspect, de fiecare dată, când a primit salariul, a împărțit banii cu săraci, văduve, orfani și cu familiile cu multi copii.

Biblia întreabă în 1 Corinteni 4:7 *„Căci cine te face deosebit? Ce lucru ai, pe care să nu-l fi primit? Și dacă l-ai primit, de ce te lauzi ca și cum nu l-ai fi primit?”* Noi nu avem nici o pricină de laudă. *Glorie să-l fie adusă lui Dumnezeu, care ne-a binecuvântat.*

Fratele Dionisie s-a jertfit pentru Domnul. Era de meserie constructor, călătorea prin țară, construia case și predica Evanghelia. Era la vîrsta de 40 de ani, când s-a căsătorit cu o soră credincioasă, pe nume Viorica. Împreună au avut 10 copii, născuți unul după celălalt și au emigrat în SUA imediat, după 1990. Domnul i-a dat un dar prin Duhul Sfânt, să compună cântări și poezii, pe care le-a publicat înainte de a trece la Domnul în 2004. Dacă ar trebui să rezum viața sa în cinci cuvinte, acelea ar fi: „Jertfă vie pe altarul Domnului.”

După ce am fost refuzat de pastorul baptist, m-am adresat unuia dintre vecinii mei, Petru, care frecventa o adunare penticostală.

I-am spus că doresc să fiu botezat în apă. Mi-a recomandat să merg în Timișoara la pastorul penticostal Zidu ca să fiu botezat.

În duminica următoare, l-am întâlnit pe păstorul, Zidu și l-am rugat să mă boteze. După ce i-am mărturisit că am renunțat la tot pentru credința mea, inclusiv poziția mea în armată, el mi-a zis: „Nu te pot boteza. Mi s-a ordonat să nu botez nici un intelectual cu o educație avansată sau care lucrează la un post înalt.”

În altă ordine de idei, dacă erai încadrat ca ofițer în armată la acea vreme, te înscriau obligatoriu ca membru în Partidul Comunist. Era lege.

Când i-am spus lui Petru că păstorul pentecostal a refuzat să mă boteze, el m-a recomandat unui păstor din Timișoara. El era parte a bisericii subterane și partidul nu-l putea manipula.

Era o Duminică după masă când conduceam spre Timișoara, oraș la 60 de kilometri distanță de Lugoj, unde locuiam. Pentru că toate bunurile de consum erau raționate, inclusiv benzina, am întâmpinat o serie de restricții. Puteai cumpăra doar 20 de litri de benzină pe lună, iar la sfârșit de săptămână puteai conduce mașina doar a doua duminică, conform numărului de înmatriculare. Într-o duminică numerele pare erau admise; în cealaltă duminică, numerele impare puteau circula. Pentru a-ți obține rația de 20 de litri de combustibil, trebuia să te încadrezi la o coadă de mașini lungă de un kilometru și să-ți împingi mașina cu motorul oprit, puțin câte puțin, să ajungi la stația de benzină. Dacă porneai motorul de fiecare dată când trebuia să înaintezi, consumai jumătate din rația lunară de benzină până ajungeai la pompa de alimentare.

Îmi amintesc că în una din seri, cam după o lună de la botezul în apă, am mers într-un sat la o evanghelizare și cineva mi-a oferit o găleata de gazolină. Mi-a spus că a luat-o de pe câmp de la o pompă de extractie. Am refuzat gazolina. Cum puteam să predic Evanghelia, folosind gazolina furată pentru mașina mea?

În următoarea zi, am pus mașina în vânzare. De atunci, am călătorit doar cu trenul sau cu autobuzul.

Revenind la povestea botezului meu, în acea Duminică, nu mi s-a permis să folosesc mașina. Am așteptat până la miezul nopții, când aveam dreptul să circul cu mașina, m-am rugat și am zis: „Domnul meu, fac un legământ cu Tine astăzi, prin botez. Te rog dă-mi un cuvânt care să mă însoțească pentru tot restul vieții.” Am deschis Biblia la Psalmul 121 și Domnul mi-a vorbit: *„7. Domnul te va păzi de orice rău, îți va păzi sufletul. 8. Domnul te va păzi la plecare și la venire, de acum și până în veac.”* Psalmul 121:7-8. De atunci am simțit protecția Domnului în fiecare minut al vieții mele.

CAPITOLUL 5

RĂSPÂNDIND EVANGHELIA

Duminica următoare, după botez, am început să colind satele mărturisind întoarcerea mea la Domnul și predicând Evanghelia. După ce L-am întâlnit pe Domnul, am fost foarte entuziasmat să le mărturisesc celorlalți experiența mea personală.

În Faptele Apostolilor 9:20 citim despre întoarcerea lui Saul la Domnul, după ce L-a întâlnit pe Domnul în drum spre Damasc. *„Și îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu.”*

În timpul zilei lucram ca ajutor de zugrav. Era singura slujbă care mi se oferea. Nu era nici o companie privată în România comunistă; toată lumea lucra la Întreprinderi de Stat de luni până sâmbătă. Singura zi liberă era duminica. Lucram ore multe în fiecare zi, dar în după mesele libere și duminica un mic grup de frați și prieteni mă luau cu ei în călătorii scurte în satele dinprejurul Timișoarei.

Râvna mea pentru Evanghelie era atât de mare, încât posteam aproape în fiecare zi și dormeam numai 3 ore pe noapte. După trei luni de zile arătam ca un detinut din Auschwitz.

La serviciu, în cele 30 de minute de pauză de masă, adormeam pe podeaua de lemn masiv să mă odihnesc puțin. Podeaua din lemn dur mi se părea mai confortabilă decât orice saltea. Uneori, echipa cu care lucram își prelungea pauza de masă mai bine de o oră ca să aibă timp de băut la restaurant. Acelea erau cele mai prețuite momente pentru mine, căci puteam să mă odihnesc mai mult.

Îmi amintesc de o zi, în care, colegii mei s-au întors de la tavernă și maestrul meu mi-a cerut să cânt un imn religios. În acea dimineață am cântat și am lucrat în același timp.

„Cântecul acesta îmi aduce atâta pace și mângâiere!”, a zis el. Desigur, cântecele din tavernă nu-i aduceau adevărata bucurie. Era imposibil pentru ei să înțeleagă, cum se poate, ca cineva să piardă totul pentru credința sa în Dumnezeu și să aibă atâta

bucurie. Ei vorbeau maghiara, o limbă pe care eu nu o înțelegeam. Într-una dintre zile, maistrul le-a vorbit în ungurește:

„Eu sunt sigur că persoana aceasta, Constantin, este un informator al Poliției. Munca sa de zidar este doar o acoperire. Într-o bună zi, ne vom trezi că ne arestează pe toți pentru că furăm vopsea din magazia statului. Vă amintiți ce-au făcut în orașul învecinat?”

După o vreme, după ce au văzut că sunt un creștin adevărat, mi-au mărturisit că m-au urmărit până acolo că, au venit cu mine la Adunare.

Comuniștii nu înțelegeau cum creștinii au atâta bucurie, mai ales, la Cina Domnului.

Erau convinși că americanii le-au adus droguri să pună în mustul de struguri pentru Cina Domnului, motiv pentru care, eram plini de bucurie.

Unul dintre colegii mei, mi-a spus că fratele său era lider în Organizația Locală a Partidului Comunist. Într-o duminică, el a fost trimis la Adunare să sustragă în secret mostre de pâine și de must, folosite pentru împărțășanie și să le ducă la un laborator pentru a fi testate. Desigur, nu au găsit droguri în ele. Bucuria Duhului Sfânt nu poate fi testată prin experiențe de laborator.

Mângâierea Duhului Sfânt mi-a umplut inima, când l-am întâlnit pe Domnul și de atunci încolo, s-a păstrat în inima mea, de fiecare dată, când m-au interogat la Securitate. După cum este scris: *„Bucuria Domnului va fi tăria voastră.”* (Neemia 8:10).

„Ei le-au zis: ”Duceți-vă de mâncați cărnuri grase și beți băuturi dulci și trimiteți o parte și celor ce nu au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru: nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră”.

Acea bucurie l-a făcut pe Pavel și pe Sila să cânte cântări în închisoare: *Fapte 16:25 „Pe la miezul nopții, Pavel și Sila se rugau, cântau cântări de laudă lui Dumnezeu; iar cei închiși îi ascultau.”*

Uneori, Duminica, ne-am dus la un serviciu din biserică, dimineața la ora 9, un serviciu de nuntă la prânz, un serviciu de înmormântare la ora 15 după masa și un alt serviciu de biserică seara la 18. Am mâncat sarmalele de la nuntă în drumul nostru spre înmormântare. Câmpul de misiune a fost mare. Oamenii au fost tare înfometați după Cuvântul lui Dumnezeu. Prin urmare, am

renunțat la locul de muncă și m-am consacrat tot timpul evanghelizării.

A trebuit într-adevăr să trăiesc prin credință în acele zile. Mi-aduc aminte că într-o zi, am primit un anunț de la aeroport, în care se spunea că, am primit un colet din Statele Unite ale Americii. A fost o orgă pe care mi-a trimis-o sora mea, Felicia, din SUA. Am vândut-o pentru 33.000 de lei, banii au fost suficienți pentru a trăi timp de un an, cu familia mea, în România. În SUA, sora mea a plătit 100 de dolari pentru orga respectivă. Sora mea nu-mi putea trimite bani din SUA, deoarece, comuniștii trimiteau la închisoare pe oricine deținea valută. Apoi, când s-a întâmplat accidentul de la Cernobîl cu centrala nucleară, un frate în Hristos din Olanda a venit la ușa mea și a adus un pachet de lapte praf pentru copii. Niciodată nu am știut cum a aflat despre mine acest frate.

Într-o zi, am vizitat pe pastorul, George, un prieten de-al meu, care trăia în Suceava, un oraș mare, situat la aproximativ 600 de kilometri de Timișoara. George era pregătit pentru a merge la un serviciu de înmormântare și m-a invitat să merg cu el. Pe drum spre cimitir, mi-a spus povestea femeii decedate. A lucrat ca inginer și ca profesor universitar înainte de a muri. În timp ce lucra ca inginer, Domnul a avertizat-o printr-un profet: „Ai grijă, deoarece Satana a planificat să-ți semnezi cu mâna ta, lepădarea de Isus. Dacă vei nega pe Domnul vieții, te vei îmbolnăvi și vei muri.”

Curând după aceea, un lider al Partidului Comunist s-a apropiat de ea și i-a oferit un loc de muncă ca profesor universitar. Aceasta a fost o poziție foarte înaltă în societatea de atunci. Liderul Partidului Comunist a spus: „Știm că sunteți creștină, dar nu ne pasă de asta, deoarece nu sunteți un membru al Partidului Comunist. Puteți crede în Dumnezeu, cât da mult doriți, dar Ministerul Învățământului are nevoie de o declarație semnată de dumneavoastră, în care să declarați că nu sunteți creștină.”

Ea a semnat, gândindu-se că Domnul știe că ea crede în El în inima ei. Curând după aceea, ea a fost diagnosticată cu cancer și a murit în termen de un an. Fratele, George, a vizitat-o înainte de a muri și a rugat-o să se pocăiască și să fie mântuită.

„Ceea ce am scuipat o dată, nu mai pot linge”, a fost răspunsul ei. Ziua de înmormântare a fost o zi însoțită, superbă, în septembrie. Cimitirul situat pe un deal, era încojorat de o mulțime de copaci

înalti ca niște străjeri. Păsările ciripeau, iar publicul a fost răsfățat cu o briză caldă.

Sicriul a fost închis și așezat pe un morman de pământ, lateral de mormântul deschis. De cealaltă parte a mormântului, a fost un alt morman de pământ ca un zid. În jurul mormântului, au fost cele două fiice adolescente ale decedatei și câteva sute de oameni, printre care mulți profesori universitari, primarul orașului, mai mulți oficiali comuniști și ofițerii de securitate care locuiau în orașul Suceava.

Pastorul bisericii locale a deschis serviciul și a vorbit pentru aproximativ douăzeci de minute. În discursul său, el continua să spună că fetele nu vor mai vedea pe mama lor, iar mama nu se va mai întoarce să-și vadă fiicele. El a încercat să creeze o dramă și să facă pe toată lumea să plângă. El nu a menționat numele lui Isus, pentru că i-a fost frică de oficiali comuniști și ofițeri de securitate. Asta m-a rascolit în duhul meu și abia am așteptat să vorbesc. M-am simțit precum Pavel în Atena: „*În timp ce Pavel îi aștepta în Atena , el a fost foarte tulburat să vadă că orașul era plin de idoli ” (Faptele Apostolilor 17:16)*.

Pastorul George s-a apropiat de inspectorul cultelor din zonă (ofițerul de securitate care răspundea de activitatea cultelor religioase în acea vreme), care era prezent și i-a cerut să-mi permită să spun câteva cuvinte. El mi-a dat zece minute. Dar, l-a avertizat pe prietenului meu, George, că există o mulțime de oficiali comuniști și că nu ar trebui să predic Evanghelia, ca să n-aibă necazuri. Asta m-a provocat și mai mult.

Am urcat pe grămada de pământ, mi-am înfipt picioarele în pământ și am început să vorbesc.

„Dragi profesori, ofițeri, comuniști, domnule primar și întreaga onorată audiență!” În timp ce studiam la scoala de ofițeri, unul dintre ofițeri a decedat și am asistat la ceremonie. O sută de coroane de flori au fost așezate împrejurul mormântului, fanfara a cântat din instrumente, părea că este înmormântarea unui rege. Dar unde zace sufletul lui acum? Știm că țărâna se întoarce în țărână. Aceasta o vedem, dar unde călătorește sufletul? Eu vă mărturisesc, chiar acum, că Dumnezeu există și dacă ne pocăim și credem în El, vom fi duși în Cer; dar dacă nu ne pocăim, vom

petrece o veșnicie în Iad. Stimați profesori, nu îi mai învățați pe copii că ne tragem din maimuță. Dacă străbunii noștri ar fi fost maimuțe și noi am fi maimuțe cățărându-ne în copacii aceștia.

Noi suntem copii ai lui Dumnezeu. Am fost creați după chipul și asemănarea Sa. El l-a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce pentru păcatele noastre, pentru ca, noi, cei care credem, să trăim o viață nouă împreună cu El.”

Inspectorul, care era în spate, i-a spus lui George cu voce tare: „Nu ți-am spus eu să nu lași pe pocăitul acesta să vorbească împotriva învățaturii partidului comunist?”

Am continuat cu o scurtă mărturisire, apoi, am terminat în șase minute. Aleluia! Doar atât am vorbit la acea înmormântare. În timp ce mă îndreptam cu prietenul meu spre mașină, mi-a zis: „Dacă securiștii nu te ucid acum, înseamnă că vei avea o viață lungă.” Nu m-au omorât. Cred că aveau nevoie să audă pe cineva care avea curajul să predice Adevărul. Desigur, informatorii și polițiștii și-au făcut treaba și au informat securitatea din Timișoara despre misiunea mea.

Înainte de a pleca din Suceava, am luat parte la o întâlnire de rugăciune și Domnul mi-a dat un mesaj printr-un frate care avea darul de profeție.

„În trei zile”, mi-a zis el, ”vei fi arestat și interogat de un ofițer de rang superior. El este foarte încrezător în sine însuși și va voi să te arunce în închisoare din cauza predicii tale de la înmormântare. În vedenie, l-am văzut simbolizat într-un șarpe. Nu-ți fie teamă, căci am văzut un înger al Domnului aruncându-l într-un cazan mare și punând un capac peste el. Nu-ți va putea face rău.” Acestea s-au întâmplat după trei zile, exact cum a fost profețit.

În 1983, Partidul Comunist Român a hotărât ca fiecare cetățean, peste vârsta de 18 ani, care nu era afiliat vreunui partid, să devină membru al unei organizații, numite „Frontul Democratiei și Unității Socialiste.” Ținta lor era, evident Biserica. Constituția noii organizații (FDUS) arăta că FDUS era o organizație politică, subordonată direct Partidului Comunist Român. Scopul ei era să lupte împotriva religiei creștine și să propage teoria marxist – leninistă, ateistă.

Liderii tuturor denominațiilor religioase au fost chemați să participe la conferința uniunii în data de 17-18, 1982 ianuarie, în

București. Președintele fiecărei denominațiuni religioase a fost ales ca membru al Comitetului Central al FDUS și li s-a ordonat să lămurească pe fiecare creștin să se înscrie ca membru al FDUS. Astfel, liderii comuniști au organizat o așa zisă "Conferință de organizare" la care au pregătit păstorii să le vorbească creștinilor că nu este păcat să devină membri ai Uniunii. Acest fapt, le-ar oferi chiar și unele avantaje materiale, cum ar fi creșterile de salariu.

Am participat la serviciul celei mai mari biserici pentecostale din Timișoara. După slujbă, m-am apropiat de pastor, să-i vorbesc.

I-am citit definiția FDUS din Constituție și i-am zis:

„Frate Zidu, nu numai că ai îndemnat pe creștini să se lepede de credință, dar i-ai și instigat să se lupte împotriva Bisericii

El s-a mâniat foarte tare. A ridicat pumnul în aer și mi-a strigat:

„O să ai mari necazuri. Cine te-a pus învățător?”

Erau mai mulți creștini care priveau scena. Nimeni nu a rostit niciun cuvânt. Mulți dintre ei au fost înșelați să creadă că nu este nici un păcat să se înscrie în Uniune.

Vă scriu aceste cuvinte, pentru că va veni vremea când fiecărui creștin i se va cere să devină membru în Religia Mondială și să accepte că Domnul Isus nu este singura cale, că El nu este singurul nume prin care putem fi mântuiți; că și celelalte religii cum ar fi: Islamul sau Budismul sunt căi care duc în Cer. Ei vor oferi chiar și avantaje materiale celor care acceptă să creadă această minciună. Aceste avantaje ar putea fi (ca vânzarea sau cumpărarea)

Biblia spune în Fapte 4: 10-12:

„10. S-o știți toți și s-o știe tot poporul lui Israel! Omul acesta se înfățișează înaintea voastră pe deplin sănătos, în Numele lui Isus Hristos din Nazaret, pe care Voi L-ați răstignit, dar pe care Dumnezeu L-a înviat din Morți.”

11. „El este ”Piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului.”

12 „În Nimeni altul nu este Mântuire: căci nu este sub Cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim Mântuiți.”

Începând din acea zi, în fiecare luni dimineață, păstorul Zidu mă raporta la Poliție. Curând după aceea, mi-a cerut să fac o cerere prin care să cer ștergerea numelui meu din registrul bisericii.

„Când Poliția îmi va cere socoteala despre tine, le voi spune că nu ești membru al Bisericii.”, mi-a zis el. Eu am luat un pix și am scris imediat cererea pe care mi-a solicitat-o.

După o săptămână, l-am întâlnit pe pastorul Zidu în piață.

„Am intrat în probleme cu poliția din nou din cauza ta.”, mi-a spus el.

„Nu le-ai arătat că eu nu sunt un membru al Bisericii tale?” am întrebat eu.

„Ba da, dar ei îmi zic că ești pentecostal și este răspunderea mea să te opresc.

Am devenit sarcastic și am răspuns: „ei bine, frate Zidu, dă-le adresa mea și te rog trimite-i la mine! Poate că ei nu știu unde locuiesc eu.” (Desigur, că știau unde stau și au venit după mine în fiecare luni după – masă ca să mă duca la anchetă.)

Într-o zi, un pastor al unei Adunări, aflate într-un sat la 20 de kilometri de Timișoara, m-a invitat să predic la o seară de priveghi. Eu am acceptat să particip și Duhul Domnului m-a îndemnat să vorbesc cu un frate din Timișoara. Acesta era un ucenic care se simțea gata să moară pentru Isus în orice moment. L-am invitat să vină la priveghi cu mine. El a fost bucuros să mă însoțească și la ora 19 am ajuns la o casă mare unde avea loc priveghiul. Am fost primul vorbitor.

După 45 de minute, am observat pe doi oameni ridicându-se și părăsind locul. Păstorul local mi-a șoptit că erau primarul și șeful Poliției locale.

„Poliția vă va urmări, și este posibil să vă aresteze. Mi-e frică să nu confişte autorizația Bisericii și să ajungeți în mare necaz.”

Când curajosul nostru frate a auzit aceasta el a spus: „Eu nu am de gând să mai predic. Să plecăm la tren, la gara din satul următor, pentru a evita arestarea.”

Eu am zis: „Tu poți să pleci dacă dorești. Eu voi aștepta să fiu arestat.”

Îți amintești ce a spus Isus când a fost prins? Ioan 18:4-8:

4. „Isus, care știa tot ce avea să i se întâmple, a mers spre ei, și

le-a zis:”

„Pe Cine Căutați?”

5. „Ei au răspuns: **”Pe Isus din Nazaret!”** au răspuns ei. Isus le-a zis: **„Eu Sunt!”** Iuda, vânzătorul, era și el cu ei.

6. „Când le-a zis Isus: **„Eu Sunt”** ei s-au dat înapoi și au căzut jos la pământ.”

7. „El l-a întrebat din nou: **”Pe cine căutați?”** „Pe Isus din Nazaret”, i-au spus ei.”

8. „Isus a răspuns: **”V-am spus că EU SUNT. Deci, dacă Mă căutați pe Mine, lăsați pe aceștia să se ducă.”**

Domnul Isus nu a fugit de ei.

Nimeni nu a venit să ne aresteze de acea dată, iar eu am continuat să mărturisesc încă o oră până am luat trenul local.

Duminica următoare pastorul ne-a chemat pe mine și pe încă un evanghelist să predicăm din nou la Adunarea aceea.

„Vrei să ai mai multe probleme?”, i-am spus eu.

„Nu te îngrijora”, mi-a zis el. „Primarul și șeful Poliției s-au dus acasă ca să-și aducă și familiile la priveghi. Ei au fost atât de mișcați de mărturisirea dumneavoastră, încât au ales să-și predea viața Domnului Isus. Aleluia!” Am luat cu mine un alt frate curajos, fratele Căpățână și am mers la Biserica aceea. Mulți oameni au crezut în Domnul. A fost o mare trezire în satul acela.

Nu aveam nici un drept. Eram hărțuit, amendat, interogat, amenințat, arestat, dar nu m-au condamnat la închisoare.

Existau două motive. Primul motiv a fost faptul că nu am fost niciodată implicat într-o revoltă împotriva Guvernului și al doilea, sora mea din Statele Unite, a prezentat povestea mea la Națiunile Unite și comuniștilor le-a fost frică să mă închidă.

Obişnuiam să predic creștinilor care își căutau drepturile, spunându-le: „Avem doar un singur drept, acela să suferim pentru Hristos. Dacă nu avem hrană pentru familiile noastre, dacă avem doar doi cartofi, să-i fierbem să-i împărțim, să lăudăm pe Domnul și să-i fim recunoscători.” „Dumnezeul nostru nu trebuie să fie pântecele nostru, ci un Tată milos. ”

Alimentele de bază, precum ouăle, laptele, pâinea, zahărul și uleiul erau distribuite lunar în porții mici. Mulți dintre creștini erau nerecunoscători. Poliția mi-a anulat domiciliul de reședință și am

rămas fără nici o rație. Am început să îngrijim de o vecină, care era bătrână și bolnavă și care fusese abandonată de familia ei. Ea mi-a împrumutat buletinul ei de identitate ca să pot cumpăra pâine.

Nu se găsea deloc carne, cârnați, fructe exotice sau vegetale proaspete în magazinele de comerț ale Statului. Nu am văzut banane sau portocale în România. În 1988, când am părăsit țara și ne-am oprit în Belgrad, am intrat într-un magazin alimentar și am cumpărat banane pentru familie, cu care mi-am umplut mașina. Când sârbii prezenți în magazin au văzut câte banane am cumpărat, nu s-au putut opri din râs. Aveam 38 de ani, și era pentru prima dată când gustam bananele.

Într-o zi din septembrie, un ofițer de Poliție îmbrăcat civil a venit la blocul unde locuiam în jurul orei 16 și mi-a pus o scrisoare în cutia poștală. S-a întâmplat că tocmai, coboram scările și l-am văzut lăsându-și mașina în parcare din fața clădirii. Numărul de înmatriculare era 1 TM 164. Nu pot uita aceasta. Obișnuiam să-i spun „gorila”. Acesta este numele folosit pentru anchetatorii care veneau la ușa ta și te luau la Secția de Poliție pentru a fi interogat și bătut.

Eu am descuiat cutia poștală și am citit imediat scrisoarea.

„Gorilă proastă”, mi-am zis. Pusese o ștampilă cu datele de expediere a scrisorii, care arăta că scrisoarea a părăsit Bucureștiul în 8 septembrie și că a ajuns la Timișoara în aceeași zi. În mod normal, sunt necesare aproximativ 5 zile pentru ca o scrisoare să ajungă de la București la Timișoara prin poștă.

Am deschis scrisoarea și mesajul suna în modul următor: „Domnule căpitan Rusu, știm că ești unul de-al nostru și avem nevoie de ajutorul dumneavoastră pentru a ucide toți reprezentanții guvernamentali și să facem din acești criminali un morman de cadavre. Vă rugăm să vă alăturați organizației noastre și să ne ajutați să răsturnăm acest guvern”.

Planul lor era să vină a doua zi, să percheziționeze casa, să ia scrisoarea și să mă arunce în închisoare. Am pus scrisoarea în buzunar și am mers direct la o întâlnire de rugăciune. Erau câteva case în care creștinii obișnuiau să se roage necurmat și eu am apărut la ușa uneia dintre ele. Ei au lăsat la o parte orice lucru și

s-au rugat împreună cu mine. Dumnezeu le vorbea întotdeauna. Aleluia! Erau și învățători mincinoși și prooroci mincinoși în jurul meu, dar eu îi evitam întotdeauna. Trebuie să deosebim întotdeauna duhurile și atunci nu vom fi amăgiți niciodată.

În Ioan, capitolul 16:13, citim: „13. Când va veni Mângâietorul, Duhul Adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci el nu va vorbi de le El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare.”

14. „El Mă va Proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.”

Vedeți voi că Domnul le vorbește întotdeauna copiilor săi prin profeți, prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin visuri.

„14. Dumnezeu vorbește însă când într-un fel, când într-altul; dar omul nu ia seama. ”

„15. El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor.” Iov 33:14-15.

Iată un Exemplu din Fapte 21: 8-11.

„8. A doua zi, am plecat și am ajuns la Cezareea. Am intrat în casa lui Filip Evanghelistul, care era unul din cei șapte și am găzduit la el.”

„9. El avea patru fete fecioare care prooroceau.”

„10. Fiindcă stăteam de mai multe zile acolo, un prooroc numit Agab, s-a pogorât din Iudeea,”

„11. și a venit la noi. A luat brâul lui Pavel și-a legat picioarele și mâinile și a zis: ”Iată ce zice Duhul Sfânt: „Așa vor lega Iudeii în Ierusalim pe omul acela al cui este brâul acesta și-l vor da în mâinile Neamurilor”

Am întrebat pe Domnul ce să fac eu cu această scrisoare. De fiecare dată când îngenuncheam pentru rugăciune, Domnul ne vorbea. La prima îngenunchiere, o soră ne-a mărturisit că a văzut în timpul rugăciunii într-o vedenie, că aveam în buzunar o scrisoare cu care m-am dus la securitate. Acolo erau 12 fiare sălbatice, în chip de lei în jurul unei mese lungi, șase de o parte și șase de altă parte a mesei. Am pus scrisoarea, într-o undiță, apoi, am aruncat-o

către celălalt capăt a mesei, prinzând toți leii în cârligul undiței de pescuit și i-am tras după mine.

”Nu știi ce vrea să însemne aceasta”, a spus ea.

Eu am știut de îndată. Am mers glonț la Securitate pe Bulevardul Leontin Sălajan din Timisoara și am întrebat dacă colonelul Urla este în biroul lui. El nu era acolo, așa că am scris pe partea de jos a scrisorii: ”Tovarase colonel Urla, am primit această scrisoare de la niște criminali. Este treaba ta să îi prinzi. Eu mă rog pentru conducerea României. Este ceea ce mă învață Biblia să fac. ”Am semnat și i-am dat-o ofițerului de serviciu de la poarta Securității să o înmâneze colonelului Urla. Nu am mai auzit de Colonelul Urla, după aceea. Aleluia, Domnul să fie lăudat!

Aproape în fiecare zi eram vizitat; aveam vizitatori din toate colțurile țării. Într-una din zile, un frate în Domnul, Ștefan, care locuia cam la 700 de kilometru de Timișoara, m-a vizitat. Era foarte îngrijorat și nu știam ce problemă are. Eu locuiam foarte aproape de o soră în Domnul, numită Nina. Obișnuiam să o vizitez pentru rugăciune împreună cu familia, chiar de două ori pe zi. Eu numeam locul acela „Cortul Întâlnirii”, așa că l-am dus pe Ștefan acolo pentru rugăciune.

Domnul i-a arătat sorei Nina, într-o vedenie, că Ștefan a cumpărat o colibă pe o bucată mică de pământ în satul său. Ștefan a demolat coliba și a construit o casă, pe care o foloseau și ca locaș de Adunare. El a început construcția casei, dar înainte de a ajunge să pună acoperișul a rămas fără bani și nu a mai știut ce să facă. Avea 7 frați în SUA, dar ei nu au putut să-l ajute. Domnul a zis: „Nu te îngrijora cu privire la banii de care ai nevoie pentru casă. Mâine pe această vreme voi trimite pe cineva care îți va da 20,000 de lei ca să termini zidirea. Așa îmi vei zidi o Casă zice Domnul.”

În timp ce Sora Nina îi descria situația atât de exact, fratele Ștefan plângea în continuu. Era exact cum i se spusese.

Familia Ninei a dorit să emigreze în SUA și își depuseseră actele pentru pașaport în urmă cu 10 ani, dar Poliția le respinsese actele până acum. Domnul a dorit să mai păstreze „Cortul Întâlnirii” o vreme în Timișoara, înainte de a-l muta definitiv în Detroit, unde sora Nina locuiește acum.

CAPITOLUL 6**PESTE GRANIȚĂ**

„Te voi face ca pe Moise pentru un grup mic de oameni.” mi-a spus Domnul prin sora Nina, în iunie 1988.

I-am spus Sorei Nina că nu intenționez să emigrez nicăieri și că vreau să mor ca martir în Timișoara. Ea a râs și mi-a zis: „Dacă Domnul n-a vorbit, atunci nu se va întâmpla.”

Peste câteva zile ”gorilele” polițiste m-au căutat din nou, dar nu pentru a mă aresta, ci mi-au înmânat formularele pentru pașaport. I-am întrebat cât timp durează procedura pentru obținerea pașaportului și mi-a spus că 60 de zile.

Era un timp record.

Am contactat imediat două familii de prieteni. Unul dintre membrii, fratele Mare, de la biserica pentecostală, a încercat să evadeze din țară, dar a fost prins și dus la închisoare după ce a fost bătut ”măr”. După ce l-au eliberat, Poliția a emis pașapoartele de culoare albastră, dar nu i le-au înmânat, pentru că el nu avea nicio viză, nicio țară care să-l accepte. În România, în timpul comunismului, puțini cetățeni aveau pașapoarte și mai puțini aveau dreptul să le păstreze acasă. Erau păstrate la Poliție. Erau două feluri de pașapoarte; cel verde era dreptul de vizită, iar cel albastru era eliberat pentru dreptul de emigrare în altă țară. Fratele Mare avea pașaport albastru, dar după ce a fost bătut de Poliție, i-a fost frică să-l ceară.

Cealaltă familie era o soră văduvă de la Biserica Baptistă, cu un fiu și o fiică. Numele ei era Emima. Când am mers la Poliție să ridic pașapoartele, am luat-o pe Emima și pe Mare cu mine. L-am rugat pe ofițer să-mi dea pașaportul și de asemenea, să dea pașapoartele și sorei Emima și fratelui Mare pentru că doream să părăsim țara împreună. Polițistul a râs și spre surprinderea însoțitorilor mei, ne-a dat pașapoartele. El știa că fără viză, nu putem călători nicăieri cu pașaportul albastru.

Ne-am ridicat pașapoartele și am mers la o întâlnire de rugăciune, ca să întrebăm ce dorește Domnul în continuare cu noi.

O soră, având darul profeției, a văzut în vedenie un bilet pe care erau scrise două cuvinte: „AMBASADA IUGOSLAVA”.

„Acesta este răspunsul la rugăciunea ta” a spus ea.

Am înțeles că trebuia să obținem o viză de tranzit de la Ambasada Iugoslaviei ca să putem ieși din țară, dar prietenii mei mi-au spus că au încercat deja să obțină viză prin Consulatul Iugoslav din Timisoara și cererea le-a fost respinsă.

„Domnul ne-a făcut de cunoscut să mergem la Ambasadă, nu la Consulat”, am zis eu.

Așa că în ziua următoare, am luat trenul ca să mergem la București, la Ambasada Iugoslaviei. Polițistul care păzea intrarea a cerut să ne vadă pașapoartele.

„Nu are rost să intrați. Fără viza altei țări nu puteți primi viza de tranzit pentru Iugoslavia.”

Eu am spus: „Nu aveți nimic de pierdut dacă ne lăsați să încercăm.”

„Bine, du-te, dar vei vedea că nu o să primești nici o viză” – mi-a spus el nervos.

Am intrat printr-o poartă mare și veche. În biroul ambasadorului era o fată foarte tânără care stătea pe fotoliu. După ce i-am explicat ce doream, fără a mai cerceta culoarea pașapoartelor, ea a spus: „Nici o problemă. Vă voi da viză pentru trei luni” și, cu un zâmbet larg, ne-a pus ștampila pe fiecare pașaport. Nici măcar nu ne-a taxat. În spatele ei stătea un tânăr și probabil că dorea să-i demonstreze cât de mare autoritate avea ea. Consulul era probabil în vacanță, iar ea era fata unui comunist iugoslav de mare rang. Probabil ea era studentă la Științe Politice în Belgrad și își făcea practica la Ambasada din București. Noi ne-am primit pașapoartele și am fugit repede afară.

„Nu ți-am spus că nu vei primi viză?” – m-a întrebat polițistul la ieșire. Am râs și i-am arătat viza, depărtându-ne repede de poarta Ambasadei.

Ziua următoare, am luat trenul către Belgrad, care era situat la 195 de kilometri de Timișoara. Emima, cu doi copii adolescenți, Mare cu soția și șase copii (unul dintre ei handicapat), familia mea formată din șapte inși, în total un grup de 18 inși.

Prima minune după ce am părăsit România, a avut loc în Beograd. Fratele Marcu din SUA ne aștepta în gară. Cu câțiva ani în urmă, el a vizitat România și a fost invitat să predice la Adunarea pe care o frecventa Emima. Fiica ei l-a tradus. Când a auzit Marcu despre

evadarea noastră din România, a venit să ne viziteze la Belgrad. Din ziua în care ne-am cunoscut până am ajuns în Austria și Germania, Marcu a plătit pentru călătoriile noastre, cazarea și mâncarea și transportul.

Am închiriat câteva camere la Universitatea din Belgrad, al cărei Campus era folosit ca hotel pe perioada vacanței de vară, apoi, nu am mai știut ce să facem. Ne-am simțit precum Israel , înconjurați de oastea lui Faraon și de apele Mării Roșii.

Cei câțiva oameni din grupul meu restrâns s-au răsculat împotriva mea și mi-au zis: „Pentru ce ne-ai adus până aici? Acum ce vom face? Ei ne vor prinde, ne vor trimite înapoi în România, și ne vor închide.”

Atunci mi-am amintit ceea ce-mi spusese sora Nina cu două luni în urmă. ”Te voi face ca pe Moise pentru un grup mic de oameni” – Domnul mi-a vorbit. „Îi vei scoate din țara aceasta a “Egiptului”, și îi vei salva.”

Când mi-a vorbit Domnul, am fost atât de bucuros; îmi aminteam doar de promisiunile minunate ale Domnului, de minunile pe care le-a făcut prin Moise, dar am uitat de răzvrătirea poporului împotriva lui Moise și de intenția lor de a-l omorî cu pietre.

„Cortul întâlnirii mele” era departe, așa că am luat trei bucăți de hârtie pe care era scris: „Austria” pe prima pagină, „Germania” pe a doua, și „Austria și Germania” pe a treia. După ce le-am împăturat, am întdemnat grupul să se roage, ca Domnul să ne arate unde dorește să plecăm. Ei au zâmbit și mi-au spus: „Dacă Domnul îți vorbește ”Austria și Germania”, vom trăi cu un picior în Austria, cu altul în Germania?” Nimeni nu a dorit să se roage împreună cu mine, așa că am îngenuncheat, m-am rugat și am ales una dintre bucățile de hârtie. Era ”Austria și Germania”. Am simțit atunci că vom fi separați într-un fel, unii dintre noi vor ajunge în Austria, iar alții în Germania.

„Destul cu cântirile!” – am spus eu. „Să mergem la gară să luăm trenul spre granița cu Austria.”

În gara din Belgrad, s-a întâmplat o altă minune. Un tinerel a observat grupul nostru și a venit la mine întrebându-mă în limba română: „Unde ai de gând să călătorești cu acești oameni?” El era român și locuia în Germania. Am încercat să-i spun în puține cuvinte că intenționăm să mergem în Austria; el mi-a cântărit

cuvintele pentru o clipă și a zis: „Se pare că veți avea nevoie de patru mașini mici pentru tot grupul și cred că eu pot să vă ajut. Nu am știut la început de ce am fost îndemnat să vorbesc cu tine, dar acum știu.”

Atunci ne-a explicat că el a venit în vizită la Beograd împreună cu trei prieteni, fiecare cu mașina proprie. M-am oferit să-i plătesc călătoria (cu banii lui Marcu pe care i-am înapoiat, după ce am început să lucrez în Austria), și ne-am înțeles să ne întâlnim la ultima gară din apropierea graniței cu Austria. Orașul Belgrad era situat la 600 de kilometri de Austria. Noi urmam să călătorim cu trenul, iar ei să conducă mașinile, urmând să ne întâlnim la ultima gară, de unde să ne ia cu mașina până la vamă.

Totul s-a desfășurat conform planului, și în următoarea zi pe la amiază am traversat granița ilegal, prin spatele vamei. Domnul i-a orbit pe soldații de la vamă ca să nu ne vadă.

Cele patru mașini ne așteptau de cealaltă parte a graniței ca să ne transporte în Germania. Am ajuns la granița Germană în aceeași zi, spre asfințit. Trecerea graniței cu Germania a fost floare la ureche. După ce am ajuns pe autostradă în Germania, celelalte două familii s-au îmbarcat în cele trei mașini.

Familia mea s-a urcat în ultima mașină, dar un polițist german ne-a oprit la câteva minute după ce am plecat de la granița germană, neamțul și-a scos arma și ne-a poruncit să ieșim din mașină. După ce a văzut că șoferul era cetățean german, l-a lăsat să plece, iar pe noi ne-au dus în Austria, unde am cerut imediat azil politic.

Aceasta a fost împlinirea cuvântului din partea Domnului, care spunea: „Austria și Germania”. Celelalte două familii au ajuns în Baden, Germania.

A doua zi, un autobus ne-a dus spre o tabără de refugiați în Traiskirchen, aproape de Vienna. Peste o lună, familia mea a primit azil politic, și pașapoarte austriece, iar după două luni am primit drept de lucru într-o fabrică de piese auto. Înainte să mă angajez definitiv, am vrut să vizitez „nemulțumiții”, din Germania. Ei au primit azil politic în Germania.

Un frate în Domnul din Biserica Română din Viena, mi-a dat o mașină veche și chiar înainte de Crăciunul lui 1988, am ajuns la Baden. În Germania nu exista limită de viteză pe autostradă, așa că trebuia să stau mereu pe prima bandă, conducând cu 80 de

kilometri la oră. Înainte de a ajunge la Stuttgart, l-am sunat pe Mare de la un telefon public și le-am spus că doresc să îi vizitez în acea seară. El s-a distrat și crezând că glumesc, mi-a răspuns: „Da, desigur. Dorești să pregătesc un curcan împănat pentru cina de diseară?”

El nu avea voie să se îndepărteze mai mult de 8 kilometri de casă și nici nu credea că azilul meu politic îmi dădea voie să călătoresc în toată lumea.

În aceeași după masă am ajuns la Baden și l-am sunat din nou de la gară, căci știam că locuiește aproape de stația gării. Mi-a cerut să-i descriu clădirea înainte să mă creadă. După zece minute a apărut cu bicicleta. Se bucura, minune mare și toți erau încântați să mă vadă în Baden.

Am petrecut câteva zile la ei. Apoi m-am întors în Austria la muncă. După doi ani am emigrat în Canada. Ei au emigrat în California, SUA. Ne-am despărțit din nou.

Aș putea să umplu sute de pagini, descriind toate minunile pe care Domnul le-a făcut în viața mea în România comunistă. Un lucru îmi este foarte clar: Nu am simțit niciodată mai multă bucurie ca și atunci când m-au arestat și m-au pus în carceră. Atunci am simțit prezența dulce a Domnului și fața mea s-a umplut de bucurie și m-am simțit aproape de Cer.

Se apropie vremea când biserica va fi persecutată în întreaga lume, așa cum descriam în capitolul 3, al acestei cărți. Fiți cu voie bună! Domnul a spus în Ioan 16:33, *„V-am spus aceste lucruri ca să aveți pace în Mine. În lume veți avea neazuri; dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”*

Să nu uităm că Împărăția noastră nu este de pe pământ. Noi avem o patrie cerească. Vom locui pe vecie cu Isus și vom călca pe străzi de aur.

Pavel a fost răpit la al treilea cer, în raiul lui Dumnezeu și nu a putut găsi cuvinte să descrie splendorile pe care le-a văzut acolo.

Această viață este ca o clipă, comparată cu veșnicia. Oare merită să-ți pierzi veșnicia pentru o clipă? Oricâte neazuri ai avea în această viață, cu Domnul ai două Raiuri: unul aici și unul în veșnicie. Fără Domnul ai două laduri: unul aici și unul în veșnicie.

Alege astăzi! Alege Calea Vieții, până nu este prea târziu!